

sagn i saa Henseende, og det har det ærede Medlem formentlig heller ikke ventet. Heller ikke tror jeg, at de Beløb, der er Tale om, i Virkeligheden har en saadan Størrelse, at de kan siges at lægge en Byrde paa de sønderjydske Arbejdsgivere, der vanskeliggør dem Konkurrencen med Kolleger i det øvrige Land. Thi Forholdet er dette, at det, der endnu vil blive tilbage at betale i Tiden indtil 1930, det vil sige i ca. $3\frac{1}{2}$ Aar, vil for Haderslevs Amts Vedkommende være ca. 220 000 Kr., hvoraf omtrent Halvdelen gaar til de løbende Renter og Halvdelen til Oplæg med den endelige Afvikling gennem Kapitalisering som Formaal. For Aabenraa Amt er det tilsvarende Beløb 140 000 Kr., hvoraf de 84 000 Kr. til løbende Renter. I Sønderborg Amt drejer det sig om 172 000 Kr., hvoraf i alt 49 000 Kr. til løbende Renter. Derimod vil der ikke være at paaligne mere i Tønder Amt, end allerede er sket. Herigennem opstaar en overordentlig Vanskelighed, naar Talen er om fra Statens Side at strække sig videre end hidtil med Hensyn til Betalingspligten af de resterende Beløb. Dermed vil jeg ikke paa nogen Maade have udtalt nogen Misbilligelse af den Energi, hvormed Optræningen i Tønder Amt er foretaget, tværtimod, man har dér søgt at sikre sig, at det fornødne kunde være til Disposition, naar vi naaede 1930. Man har gjort det i et Tempo, der maaske har været vel hurtigt, men det har dog været Udtryk for et Ønske om, at Lovens Ord om Forholdets Afvikling indenfor en 10-aarig Periode virkelig kunde ske Fyldest.

Jeg er enig med det ærede Medlem Hr. J. P. Nielsen i, at særlige Forhold, som er tilbage i de sønderjydske Landsdele, snarest muligt bør bringes til Afvikling. Her er en Frist for en saadan Afvikling blevet fastsat allerede i Loven af 28. Juli 1920, vi kan derfor dog se Ende paa den Sag indenfor en 3-aarig Periode. Jeg tror derfor at kunne sige, at hvis vi paa andre Omraader, hvor der endnu er særlige Forhold til Stede, saa hurtigt kunde naa gennem Vanskelighederne og frem til en ensartet Administration Nord og Syd for Kongeaen, vilde det være overordentlig ønskeligt, men det er desværre ikke Tilfældet.

Det ærede Medlem Hr. Holger Andersen omtalte § 5 og ønskede nærmere Oplysninger om, hvad de dér indeholdte svævende Bestemmelser tog Sigte paa. Jeg kan derom sige, at de tager Sigte paa de Regler, efter hvilke der gennem frivillig Forhandling skal søges ordnet en Kapitalisering enten ved Udbetaling af en Kapital, hvor det maatte anses for rigtigt for den

vedkommende Rentenyder, eller ved Indkøb af en Livrente som substituerende den hidtidige Ulykkesrente. Jeg ser netop det her foreslaaede Fællesudvalgs Betydning ikke mindst i, at der derved sikres ensartet Behandling af alle disse Sager i de 4 Amter. Det er om disse Spørgsmaal, der vil blive ført en Forhandling med Rigsdagens Finansudvalg, som forekommer mig at være det naturlige Forum at føre dette Problem frem for; men ogsaa paa dette Punkt er jeg naturligvis rede til at forhandle med Udvalget om Ændringer. Kun maa vi i alt Fald sikre os for det første Frivilligheden med Hensyn til Afløsningen af Renteydelsen og dernæst de ensartede Principper under Hensyn til alle de Interesser, der knytter sig til denne Sag.

Jeg tror hermed at have berørt de forskellige Punkter, som de ærede Ordførere har fremdraget. Jeg haaber, at den kommende Udvalgsbehandling ikke vil strække sig over længere Tid, end at vi snart kan faa Lovforslaget ophøjet til Lov. Jo før det sker, des snarere naar vi den ønskede Forenkling, Gennemførelsen af ensartede Principper og en Fastlæggelse af Hovedlinierne i den Ordning, der fra 1930 skal erstatte det nuværende og endelig fritage de sønderjydske Arbejdsgivere for den Ekstrabyrde, de hidtil har maattet bære.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. J. P. Nielsen har Ordet for en kort Bemærkning.

J. P. Nielsen: Jeg vil gerne sige, at man maa ikke heroppe fra blive vred paa os. Jeg synes, at det var pænt beskedent, vi spurgte den højtærede Minister, om der ikke var Mulighed for at slippe for denne Art af Dobbeltbeskatning, som det i Virkeligheden er, selv om man siger, det er en Gæld, de paagældende havde. Ja, det var, fordi den tyske Ulykkesforsikring var anderledes end vor; man betalte dér i Henhold til de Ulykkestilfælde, der skete i Aarets Løb, og saa blev man ved at betale Aar efter Aar. Det er derfor, vi har dette løbende ved Siden af den danske Ulykkesforsikring. Og selv om nu det ærede Medlem Hr. Mads Larsen siger, at de er misfornøjede med alting dernede, saa ved jeg dog ikke, om man heroppe viser et smilende Ansigt, naar der siges til en, at man skal betale mere end andre. Det tror jeg saamænd ikke, jeg har aldrig set det. Folk vil meget gerne have — det er en god menneskelig Egen-skab —, men naar de skal betale, er de ikke nær saa glade.